

NICOLAE ROTARU

VALIZA CU
99 DE
POEME

editie on-line www.cartesiarte.ro

**VALIZA CU
99 de
POEME**

**de NICOLAE ROTARU, soldat al Limbii Române,
la ceasul sexagenariatului său, din 28.03.2010**

A HĂ, HĂ, HĂ

A mâine și a ieri mi-e azi,
A fi sau a nu fi deloc,
A drum de șarpe printre brazi,
A șansă, ghinion, noroc.

A coviltir de ploi și nori,
A bucurie și a plâns,
A pe din două de trei ori,
A dor de ducă și de-ajuns.

A hai la vot electorat,
A trai mai bun și a răbda,
A oare ne-om fi deșteptat,
A las-o mă, că merge-așa!

A moarte-n doi de bătrânețe,
A nu și da și-a nu ne da,
A-n roate băgături de bețe
A *hă, hă, hă* și a *ha, ha!*

CE EȘTI, DE EȘTI?

Oare pe unde vei fi rătăcind,
Prin rădăcini de nuc pe sub pământ,
Părinte-al meu pierit și adâncit
În huma cea umbroasă, de-antracit?

Mă-ntreb când zăbovesc uitat, la cruce,
Simțind c-aș sta aici, cum și m-aș duce,
Privind cum moare ceara-n lumânare,
Vestind nu învieri, ci-nmormântare.

Un dangăt și un bocet nelumesc
Se-aude din ăst spațiu pământesc,
Unde nu știi ce ești, de ești, părinte,
De-atâta înapoi și înainte!

DE IARNĂ

Vifornițează a mâinețe rea,
Adiba, iarna șade să se-ntâmples,
Nu e chiar foarte-foarte și nici prea,
Deși cu alți fiori trupu-mi se împli!

Sub oboroc de beznă șade-ascunsă,
O lună ca o pâine coaptă-n țest,
De neputință, toamna e pătrunsă,
Ca un nostalgic jinduind spre Est.

Sub clopotul de rece și tăcere
Se sting voințe de a fi, pe rând,
Când se desparte pofta de plăcere,
Între un oarece și-un oarecând.

Șerpi de beton pe sub castani scheletici
Suportă pași puțini și indeciși
Și noi precepte ale vechii etici
Ne-ajută s-admirăm cu ochii-nchiși.

Vifornițează albul anotimp,
Abia înscăunat în calendar,
Parcul stingher îmi pare alt Olimp,
În care zeu m-aș vrea, miliardar!

ACULTURAȚIE

Vecin cu voi, iluzii de hotar,
Varșoviez budapestând belgrad,
Sofiizez kievizând plenar,
Chișinăuând a pod de flori în Grant.

Vecin cu voi, rătăcitor din Est,
Un fiu al neputințelor, glumesc,
Euro-atlantizez naiv, agrest,
La Marea Neagră un biet lac rusesc.

Evuri de romantism ș-avânt sunt duse,
S-au dus ecouri vechi, de cincinal,
A sucombat frății româno-ruse,
Ca să trăim murind occidental.

Vecin al vostru, otomanizez,

Ca în trecut austro-hungarind,
Hitlerizez fascist în do diez,
Global sub tricolor sovietizând!

Cam á la turca bre, arabizez,
Italienizînd pe chinezește,
Mă-ntreb autohton, șo mai carez,
Și am uitat să scriu pe rămânește.

BĂTRÂNI

Am îmbătrânit simultan
și frumos amândoi:
eu și tufanul trăsnit,
știut drept gorunul lui Dahalea,
fiecare cu conlocuitorii lui,
cu furnici și vrăbii, el,
cu microbi și viruși, eu,
am ajuns împreună
unde ni s-a hărăzit,
amândoi arzători:
el, în soba de teracotă
eu, la gura acelei sobe.

CHEMAREA TATII

Tata tărăgănează să vină,
s-a obișnuit cu mormântul
și lumea cealaltă,
descurcă-te, îmi zice în fiece vis,
ce-l are drept personaj,
cu somnul rărit ca un rând
de porumb iertat în duminici
nelucrătoare, descurcă-te,
că prea ți-o luaseși în cap
ca mestecenii din Brașnița
care se credeau de zăpadă
ori ca puțul din Țârleasca
doritor să-și bea singur apa...
Mă descurc, nu zic nu,
dar parc-aș vrea să vină și el
și să-mi spună ce părere are,
despre strigoaica-muză și de
șarpele casei ce-mi tot umplu
carcasa de oase cu idei delincvente...

HĂȘURI ȘI HAȘÚRI

Ai herb, hidalgo-n heriodă,
Cu har heruvic când te-ngân,
Ca vechi herțog herul hapsân –
Hatâr, cu haznă, îți torn în odă!

Haraba la harem când tragi,
Faci haraiman – harap, han, pașă!
Haram te poartă, harambașă,
Hâd harpagon halind haraci!

Hârbar, ai hăbucit hăituște,
Cu hărțuiri, hașiș, hârjoane,
Prin hălăciugi hârșnind havane –
Un hojmălău ce hălpăi huște.

Haldeu haios – htonic haiduc! –
Haihui, haiku-uri hărnicеști
Și hetairele hrănești –
Husar holtei, hun hăbăuc!

De fapt, haban hadâmb hârsit,
Hobotnic haidoș, haimana,
Într-un hainlăc hain sadea
Biet huplea hulpav, hămesit!

ALT EST

Așa mi-a fost mie, din ceruri dat,
Să nu fiu, în Valea Seacă oricine,
Ci, ba un oștean de la Podu Înalt,
Ba vreun spahiu umilit la Rovine!

Așa am jucat pe scenă, etape,
Ca Mircea și Vlad și Ștefan, eroi,
Ca Decebal învinsul la Tapae,
Ori ca făurarii de vremuri noi.

Istoria mea, parcă s-a scris ieri,
Eram Ceapaev, Korceaghin, Stalin,
Ori unul dintre viteji frați Jderi,
Cu ora exactă dată din Kremlin.

Și azi am în auz ecouri apuse,
Mereu combatant plin de bravadă,

Personaj principal al cărții ruse,
Ca Oleg, eroul din „Tânăra gardă”.

S-a scurs nisipul cel roșu din ceas,
Macazu-i schimbat, din frate, rusul
A ajuns un renegat de pripas,
Iar noi am ales un alt est – Apusul!

CIMITIR DE CĂRȚI

Scăzut de zile și neputincios,
Cu vreri îngenuncheate-n rugă pură,
Mă-ndrept spre Tine, să-mi fii priincios,
Și poftei de a fi să-i dai prescură.

A morții lene-mi dă sporit târcoale,
Abia mai pâlپâi, licăru-mi se duce
În hăul umbrei, rece, negru, moale,
Dreptunghi de-argilă privegheat de-o cruce.

Cu ochii vii și mâinile zeloase
Am cercetat iubirea ca poet;
Acum, sub flori sunt un morman de oase
Dus cu ochi morți și mâini, cruciș, pe piept.

Purcoi de mucava rămân volume,
Un raft întreg, plătitul vieții bir,
Defunct cu carte și pe căști, un nume,
Astfel vă las ș-al doilea cimitir!

BOCET ȘI RUGĂ

Dă, Doamne, să pot să ard
Sub idei de foc, ca bard
Și să pot să nu mă tem,
Trup zidit într-un blestem,
Să-mi fie în suflet rana
Ca în fluier de os vrana,
Să-mi cânte carnea sub bluză
Ca un son suflat din frunză,
Și prin ierburi să-mi curg râul
Când aud hora și brăul.
Și să istovesc sub talpă
Tot ce-i roadă rea și calpă,
Din zori până la amiază
S-am de veghe bună piază,

Iar, apoi, spre scăpătat,
De visări să fiu curtat,
Îngerii să dea buluc
Ca o apă spre uluc
Într-o moară cu vechi scoc,
Dă, Doamne, să ard în foc
Păcate și gânduri rele,
Idoli fonfi și negre stele,
Dă-mi putință, Ceresc Tată,
Să-mi deșir lumina toată
De pe ghemul de idei
Când Ane și Solomei,
Magdalene, mucenițe
Și foste mironosițe,
Îmi vor ispiti tăciunii
Sub arsura rugăciunii,
Izbăvește-mă, Stăpâne,
Te implor, cu plecăciune,
Prin a Ta hirotezie
Scoate-mă din erezie
Și mă-ndeamnă, bun Părinte,
Către cer și cele sfinte,
Însă lasă-mi, nu Te teme,
Harul de-a zidi poeme,
Și dacă nu-ți cer prea mult,
Doamne, dă-mi cu împrumut
O oca de veșnicie
Ca să am și ca să fie
Când va fi criză și lipsă,
Ploi de foc, apocalipsă,
Și când n-o să pot să plec
Moartea fiind un eșec,
Nevrednic să fac vreun drum
Fiindcă Terra-i toată scrum
Că nici loc pentr-un mormânt
Nu rămâne acest Pământ...

ARDEREA PE RUG

Și a fost Hirosima

Potopul verde este învins
seceta a secătuit viața
a ucis clorofila,
neputincioși și neștiutori,
oameni nu mai au nimic,
nici icoane la care

să se roage, nici morminte
unde să-și plângă dușii,
e o curgere de foc,
un clocot al morții,
care nu știe de drum
și anotimp, de negociere
și milă, o fierbere rea,
o ardere pe rug a planetei
din cenușa căreia
pasărea Phoenix refuză
să mai renască...

ATLANT

Mujahedin al nopților gestante,
Cu năluciri rotunde-n pântec sferic,
Glasul a rugă-nalț în ritm andante
În nesfârșirea rece de-ntuneric.

Când picuri moi strecoară ceru-ncet
Către tăcerea joasă din gutui,
Mă-nvrednicesc spre-a mă-ntrupa poet
Sub stele vii, mici jerbe de pistrui!

Mă las pierit de mine și învățuri,
Cu, slobozi, caii gândului în tropot,
Abia-mi mai țin cuvintele în hățuri
Când limba-ațâță bronz sonor în clopot.

Acolo-n turla susă, răvășite,
Somniile de îngeri dau să zboare,
Păcate pe de-a-ntregul ispășite
Le simt umplându-mi trupul de răcoare!

Mă zbat ca pugiliștii într-un ring,
Mă lupt cu întinatele năluci,
Mă simt în larg ca un bătrân viking
Golit de apetituri și de-atunci!

Tăcerile mă-ncap – hulpave hidre,
Sunt obosit de-atâtea-mpovărări,
Parcă-s nisip de ore în clepsidre,
În care nervii trec la-ncăierări!

Ajuns și-nvins de-oștirea de invidii,
Cu șiș de pizmă sunt crestat constant,

Deși pentru-a muri primesc subsidii,
Eu cred, naiv, că sunt sculptat atlant!

CU ARIPI GRELE

Stafii de piatră-mi par pe-alei statui
Într-o zăbavă dintre două zboruri,
Duhuri pribege, reci murind hai-hui,
Ucise de ochi orbi și fără doruri.

Mă dumiresc cu greu călcând pe-alei
De-s înger decăzut sau mucenic,
Cel mai uitat într-un Olimp cu zei
Un zero, așadar un biet nimic.

Cu aripi grele noaptea trupu-și duce
Mai cât-acolo e-o mină de-antracit,
Și-atuncea văd mai bine sfânta cruce
Pe care fi-voi, poate, răstignit.

ARCUȘ DE AER

Îmi întorc gândurile
ca pe arcurile vechilor
orologii din turnuri,
le dau adevărul la ralanti
și le las să adulmece
fosforescențe și scânteieri,
însângerări și somnolențe,
iar gândurile, întoarse
din drum, se-nfricoșează
și mă părăsesc
ca o recoltă de cântece
scurse de sub un arcuș
de aer tras peste
corzile laringelui
dimineților-viole!

AUTOPORTRET LA ȚĂRM

Ghilotinez cu pleoapa stângă
Bătaia de vânt într-o dungă,
Ar cu lumina cea sărată
Ogoare-ntinse de durată,

Și, Doamne, nu-mi mai sunt în fire
Plugar prin foste cimitire,
Răscolitor de alte sorți
Ș-alt ucigaș al celor morți,
Îndur al dorului tăiș
Uitat pe-al vieții ars prundiș,
Lumină albă ce se stinge
Ca o uitare pe meninge,
Ca moarta pâlpâire fină
Într-o negreală pe retină,
Un zbor de înger decăzut
Sculptat la țarmuri de cuvânt!

DATORNIC

Pe muchia aceleiași octombrii
Mă-nvrednicesc a fi dăinuitor,
Și în tăcerea vechilor cazanii
Mă-ngrop ca mucenicul iertător.

Las ușa sufletului larg deschisă
Ca un mormânt de pace-ncăpător
S-aștept smerit îngenuncheat a rugă
S-aud la armă cuiul percutor.

Când, pus la zid, de drum sunt pregătit
Și glonțul cu efect omorător,
Să plece ca un vis din somn fugind
Spre trupul meu cu un plecat dator!

ARHETIP RESUSCITAT

Mă-mpărtășesc cu cuvinte,
le sorb și le-nghit cu auzul,
dacă-s papirusuri tăcătoare,
le degust cu privirile
ghilotinate de pleoapele
invidioase, mă hrănesc
cu trupul Logosului
mărunțit în silabe,
în sunete și litere,
supraviețuitor remușcărilor
cuibărite și globale,
ca un arhetip resuscitat!

AMĂGIT

Călimara mea e goală,
Și-a scurs lacrima pe coală,
Am sorbit-o cu penița
Cu care-am țesut altița
Iiei albe de cuvinte
În tăcerea mea fierbinte,
Dintr-a devenirii goană
Prosternat ca la icoană
Cu stiloul a-nchinare
Croind hârtiei cărare,
Lungi poteci de vers fugar
Către-al firii vechi bazar,
Cioplind temple de speranță,
Răbdător, stanță cu stanță,
Dând măduva de cuvânt
Osana spre cel mai sfânt,
Iar pe osul limbii moarte
Am crucificat reci șoapte,
Cuta frunții mi-am săpat
Cu tăișul alb, curbat
Al lunii – hanger oranj,
Căruia-i las viața gaj;
Cositor prin fân de fraze,
Mă las săgetat de raze,
Trăgând ca pe-o coporâie
Tocul plin c-o amăruie
Și sărată sevă-albastră,
Care, boieri dumneavoastră,
În poloage așez încet
Amăgit c-aș fi poet.

DIN VIS VIRGIN

Gândesc apter și fără aripi zbor,
Mă împrumut la zei, dar nu-s dator,
Purced să am ecoul unei sanii
Ce-alunecă ușor prin reci pisanii.

Mă-nchin la noi statui de terfeloage
Din cărți în care am tot tras poloage,
Cu un plaivaz muiat în vis virgin
În nopțile de veghe și de chin.

Mă-nvrednicesc să rabd tăceri complice
Crezând că Dumnezeu e mort, ca Nietzsche,

Dar imediat m-aud: Domnul Rotaru,
Tatăl ceresc, tu uiți? , nu dă cu paru'.

DIS-DE-DIMINEAȚA

Dis-de-dimineța unui gând
mi se scurge prin penița rea,
doldora de visuri și fecund
și cu fătul de cuvinte grea.

Se strecoară, rău de-nfiorare,
din plaivaz pe-ntinderi de hârtie,
sub căuș de tihnă și răcoare
prefăcută-n pulberi și pustie.

Dis-de-dimineța muribundă,
trece, nălucire de rotund,
ca un susur rece ce abundă
într-o apă-alunecând pe-un prund.

EU ȘI ÎNGERUL

Când el, când eu
trăgeam ziua de mânăcă
și, privind-o în ochi,
îi dădeam de înțeleș
că suntem gata s-o iubim
până la ultima încordare...

El, îngerul, de, o zgâlțâia
de i se-nspăimântau vitrinele
și ceața-și lua tălpășița
din înspăimântarea amiezii,
pe când eu, muritorul,
muribundul, dacă vreți,
eu, tot cu pudibonderia
singurătății și a stiloului...

FOTOGRAFIILE

Din fotografia străbunicului
Ghinea Ilie Bișin,
tatăl maichii-mari Ghorghița,

au mai rămas o jumătate
de pălărie și, aproape întreg,
bastonul, ambele sepia,
după ce nepotul meu
a admirat-o pe rupte;
încerc să reanim și să recuperez
amintirile de hârtie
afectate de loviturile
cauzatoare de moarte
ale pruncului încă nevinovat,
dar pedepsit de tatăl lui
cu restrângerea sau interzicerea
unor drepturi, inclusiv cel
de a fi copil și a avea
bunici și străbunici
în carne și oase
ori în puzderie de poze
alb-negru și, mai ales, color...

AMINTIRI KAKI

Lumea noastră, pe loc,
lumea cealaltă, la mine,
îmi vine să strig,
ca-ntr-un post de santinelă
decăzut din drepturi
într-o fotografie la minut
alba-neagra pe valiza
de campanie ca un sicriu
în care-și dorm vecia
amintirile kaki,
și chiar strig, dar
în tăcerea mormântală
comenzile militare
sunt interzise, drept care
rămân spânzurate
pe rafturi cu AMR-uri
adânci, la poarta defunctă!

GÂNDURI TĂCĂTOARE

Gândurile mele tac singure
ca șirul de eroi ai comunei
Glâmbocata, cu nume săpate
în piatra monumentului

din curtea școli elementare,
tac și se tocesc sub dinții
timpului trecător ca fierăstrăul
prin trunchiurile fostei păduri
a statului socialist multilateral
desființat, se albesc,
gândurile mele împietrite
sub curgerea indecisă a pârâului
naș de așezare natală,
ca niște tigve de veterani
păstrând amintiri cicatrizate
în vitrina cu imobilizări sângerânde,
zac înfricoșate și solemne,
ca la o judecată de apoi.

BELȘUG DE MOARTE

Ni se toarnă-n văz-auz,
la ceas de-nfricoșări somnambule
belșug de moarte
și haos de neputință,
abund de mine însumi
și-mi simt sufletul transpirat
ca un arbore tropical
într-o Amazonie agresată,
iarba de sub încrucișarea palmelor
cheamă jalea păsărilor,
sunt pregătit să devin
câmpie însorită, mare de grâu!

INIMA CĂȚEA

Inima, partea mea miezoasă,
stă să încolțească (nu ca
o sămânță, ci ca o cățea)
să muște furiș, cu caninul
ei roșu și pulsabil,
inima mea canidă
e scăpată din lesă,
latră sangvinic, bălos
cu miocardul afectat
de turbare și colesterol,
drept care, neputincios,
respir ca într-o vitrină

purtând pe piept un avertisment:
nu intrați, câine rău!

ÎMI CIUGULESC

Porumbel jucător
obosit de zboruri,
îmi ciugulesc hulpav
trup-sufletul
din palma
dimineții de adio,
ca poetul duminicilor
abrogate de patronii
relei credințe.

ÎN RĂZLEȚIT AVÂNT

Acum, ca ș-altă dată, de-a pururi solitar,
Cioplesc obada lunii cu ochi scânteietori,
Împărțitor prin noapte de umbre și fiori,
Un vizitiu pe boltă și-al Ursei Mici rotar.

Întorc cu râvnă arcul la ceasul de pe urmă
În drumul printre stele în răzlețit avânt,
Mă-depărtez, adică, de tainicul Pământ
Ca firul de cenușă scăpat pe jos din urnă.

ÎNGENUNCHIAT

Sunt îngenuncheat și bătrân
cu înlăuntrul ros de plânsul
grotei unde s-a rugat
sihastrul fumului de smirnă,
primenit cu mituri și mister,
îmi împuținez de vreri
toamna cu sânii doldora
de rușine și ispită,
mă lepăd de faimă și ardere,
seul feștilei și-a trăit deja
și ultima jumătate gestantă
lumina este deja îndoliată,
oul planetar stă să-și dea duhul,
în timp ce eu, tot în genunchi,
îmi devorez încet și ce-a mai rămas

din umbra care am fost!

M-A ÎNDEMNAT

Hai să ne jucăm de-a îngerii
mi-a spus, după ce ne jucasem,
fără străie, de-a părinții noștri,
ai ei și ai mei,
să ne jucăm de-a joaca-n doi,
m-a îndemnat tighelindu-mi
nevăzutele trupului cu buzele,
hai să plângem, mi-a cerut apoi,
să ne bocim viața
întinși de diftina dimineții
care se afla în chinurile facerii
sub jarul din noi...

MOARTEA ILUZIILOR

În palma cu care
mângâi plaivazul,
țin iluzii bătrâne
aflate în moarte clinică,
miroase a istorie înșelată,
a partide istorice
trădate și părăsite,
din nări de lup tânăr
răzbat alizee de libertate,
cineva meșterește o busolă,
măsluiește un azimut,
compromite o epocă
într-o democrație extrauterină.
Cu palma în care zac
moaștele iluziilor ucise,
despic firul restului
de istorie nescrisă
în patru dictaturi...

NAȘTERI

Când m-am născut eu,
ziua gălgâia de noroc,
voalul zăpezilor căzuse
topit de-al răsăritului foc,

era vremea de curaj și iubiri,
victoria verdelui fiind clară,
rodeau zel ogoarele-nfrățite
și-n ștreangul arborilor
atârna, plânsă, o primăvară!

Când am văzut lumina nopții
adusă de ursitoarele trei,
lătrau indeciși căței pământului
și cerul pilit cu ochii scotea scânteii,
tata mântuia bucurii de alcool,
dus pe-a dealului vie cocoasă,
frunzișul se năștea cu greu
sub scâncet de vânt, fără moașă...

NOSTALGIE RUSĂ

Străluce de pe zidul zilei varul,
Iar, în salon, se-aude samovarul,
Amiaza-și istovește-n tihnă raiul,
Când gazda-și soarbe-n five o'clock-uri ceaiul.

Sunt peregrinul stepelor calmuce,
Trăpaș hrănit cu jar mi-e bidiviul,
Hrănit cu cvasul muls din idei ciuce,
Îmi torc din amintire prea târziul.

Stau, scumpă doamnă, mut și te admir,
Cum degetele-ți tremuri pe clavir
Și noaptea, cum o uzi cu limbi de seu,
În acest rai uitat de Dumnezeu.

Taigaua ce se-ntinde-n țeasta mea
O bântuie visări de edecar pe Volga;
Aș vrea să plec și să rămân aș vrea,
În aromiri de ceai rusesc, cu Olga!

OGARUL BRUMĂREL

Octombrie – cățea cu rânjet
de brumă, mă-ncolțește,
mă știe după vârstă,
se repede ca un glonț
venit fără somație
dintr-o armă veche,
mă mușcă furiș,

îmi pătrunde pulpa
doldora de mers
până la osul fragil
fossil, fertil, fitil, futil...

Octombrie canid
(canin și câinos!)
mă-nvăluiește-n zale
de aburi brumării,
mă-nfiorează și mă-ncremenește –
atlant de răcoare
pe tăcerea căruia
se scurge picurul cald
de sub piciorul dindărăt
al ogarului brumărel!

PICIORUL DE LEMN

Eram invidios pe moș
Marin Vergilă, veteranul,
care venea la noi pe bătaură
apărându-se de câinele Lord
cu cârja, îl invidiam
că-n locul piciorului
lăsat în Munții Tatra,
acum avea unul de lemn,
lucios și cu tălpică,
pe care tata i-o bătuse
cu texturi ca pe un flec
pus în tocul cizmei
lui Negulici, milițianul,
mi-era necaz pe el,
și mi-ar fi venit
să-i fac rău, să-i rup acel pinten,
invidios că el, infirmul,
nu se-nțeapă, nu are tălpile
tăbăcite cu mărăcini,
ca mine, căprarul...
Țața Rada,
nevasta veteranului,
atunci când, la moartea soțului,
eu am cerut să-mi dea de pomană
piciorul de lemn al defunctului
s-a închinat, a scuipat în sân
și s-a mirat cum de-am ieșit eu
premiat în clasa întâi,

dacă-mi umblă prin cap
asemenea bazaconii,
și spunându-i lui tata
să mă arate la un doctor
că, cine știe, am ceva beteag
în cap ori la suflet.

POEM ÎNGERESC

Dau buzna-n mine ultime tristeți
Cu zorii sângerând la glezna zilei
Duminici fără glas și dimineți
Le-arunc discret într-o cutie-a milei.

Un biet romantic dintr-un veac apus,
O umbră zdrențuită printre cruci,
Deși am isprăvit, ce-aveam de spus,
Nu pot s-azvârl și ultimul atunci.

Înmiresmat cu-mpărtășiri divine,
Retras din fire când mă risipesc,
Simt trupul cum ușor devine
Ca un poem din urmă, îngeresc!

CA O TOAMNĂ

Mă ard, sub tălpi
și mă-nțeapă, ca niște solzi,
spinările șerpuitoare
pe care am cutreierat
coclaurii undelui și niciundelui
vieții de peregrin ascet,
mă pișcă și-mi sângerează
mersul bățăturile potecilor
crite în devălmășia chemărilor,
mă rod și mă-mpuținează
urmele răscoapte ca o toamnă
doldora de rod și neputință.

POET ȘI MUZĂ

Poeme fără pic de poezie
Te-nvrednicești să îmi inspiri duium,
Tu, muză de-mprumut pe veresie,
Cu care-s la per tu sau oarecum!

Ca Sfântu Petru-n veghe la o poartă
Ce face sau nu face-acces în rai,
Tu, muză de haram, îmi umbli-n soartă
Lăsându-mă fără idei și grai.

Fitilu-mi lași la minim-minimorum,
În lampa vieții care cred că sunt,
Tu, muza mea, stăpână-n al meu forum
Unde mă cred ca dracul pe pământ.

S-adun talaș de vorbe, rumeguș,
de sub tejgheaua unor meșteri barzi
Tu, muza mea, vremelnic spiriduș,
Mă ispitești când lângă mine arzi.

De-aceea fără har așez în pagini
Enunțuri răvășite de trufie...
Tu, muza mea uitată-ntre paragini
Mă-ndeamni să cred că asta-i poezie!

PREA TÂRZIU

Turla mănăstirii, crin întors,
Cupă răsturnată către jos,
O privesc albind în depărtare
Și mă scurg spre ea pe o cărare.

Când altița zilei flori își poartă,
Eu în vorbe caut după soartă
Cine știe ce licori sau leacuri
Pentru rănille săpate-n veacuri.

Prea târziu sub turla înstelată
Spun deja de Terra-a fost odată,
Basm pentru alt cuplu – Adam și Eva
Ce-și va trage tot din Tatăl seva.

RURALIA

Maica-mare își făcuse un obicei,
în fiecare dimineață lovea norii,
scuturându-și țolul sub care-și
încălzise trupul și perina
pe care-și odihmise osul frunții,
iar zgaibele albe, ca niște mioare,

se urneau mai la vale,
unde curgea laptele și mierea
somnului boieresc, matinal și dulce,
lăsând să deschidă ochiul
Dumnezeu cel zilnic, iar eu,
robul lui, să fiu trezit
și îmbiat cu umezeala rece
ceai cald și dor de ducă
pe coastele căprăritului,
unde repetam viciile fumatului,
cîntatului și cântatului la fluier...

CA O VIOLĂ

Ca un arcuș, penița trag pe coală,
Un alb sonor aud ca din vioară
Și-n trupul meu bătrân simt o răscoală
A sîngelui ce-ncepe să mă doară.

Compun noi sonuri istovind cerneala,
Ca-ntr-un concert al slovelor vetuste,
Tunel străpung cu pana prin căneala
Uitărilor de-a fi din vremi auguste.

Sacâzul zilei, alb, pe corzi de timp,
M-ajută partitura să o mîntui,
Poemul, ca o zee-ntr-un Olimp,
Mă-ncape și m-ajută, vis, să bîntui!

Tu, muza mea cu trup de alăută,
Ești rezonanță ăstui portativ,
Cînd buzele-nserării ne sărută
Și simt dezmăț de jind fără motiv.

Doar tu, făptura mea, belșug de vreri,
Pe care te invoc din pricini varii,
Mă-ndestulezi cu rod de noi plăceri,
Ca o violă, ieri, pe Stradivari!

SONETUL MELCILOR

Se-nturmă-n mintea mea clisoasă
Scurse idei, limacși bezmetici,
Ce se strecoară, fără casă,
Neînsuflețiți – bieți viermi sintetici.

Un gri fluid, o lipicioasă
Ofertă-a melcilor mimetici,
O șerpuire firoascoasă –
Cefalopozii antitetici.

Ca într-un lan de varză-ntins
Se-nșiruiesc idei hulpave,
E-atât peren și necuprins
În șesu-acesta de otave,
Că orice muzici, dinadins,
Se stafidesc între octave.

STROFĂ ESENIANĂ

Te iubesc ca și Esenin, draga mea,
Deci profund, hulpav, definitiv,
Te iubesc ca și Serghei, polară stea,
Cum iubește crâșma un bețiv!

SUB PLOI

Ceru-i ca un uger uriaș,
Nori lăptoși își mulge peste noi,
E potop de alb peste oraș,
Invadat de firoase ploi.

Zi și noapte, țâțele din stele
Sfârcuri ascuțite-și scurg, egal,
Mâna sorții-i strânsă în atele,
Ruptă de vreun fulgerat bengal.

Stă poetul, Doamne și se roagă
Ca un Diogene-ntr-un butoi,
Neștiind de este într-o doagă,
De va crede-n moartea de apoi!

TE ROG, VARĂ

Te rog să nu te lași murită,
tu, vara mea pribeagă și bolnavă,
sub zodia hulpavă, năvălită,
ca dintr-o flotă, ultima epavă!

Te rog, fierbintea mea răcire
să nu ne părăsești a doua oară,
sub ev de băjbâieli și rătăcire

în care traiu-i trecere-ntr-o doară.

Te rog, aşijderi, dusa mea dogoare
să nu ne iei cu tine clorofila,
ne lasă visul tănuit în floare
că-n rest e Dumnezeu cu mila!

TRĂIRE

Firea, firul,
cimitirul
azi, atunci,
păduri de cruci!

Crestuş, semn
Sicriu de lemn,
Viaţă, glumă,
Vis de brumă!

CINE

Cine ştie, cine poate,
cine crede,
Cine simte viaţa-n toate,
cine vede,
Cine are, cine iartă,
cine vrea,
Cine este, care soartă,
cât de grea?

Cine urcă sau coboară,
cine stă,
Cine ia, deşi-ntr-o doară,
cine dă,
Cine pune, cine-aduce,
cine ce
Cine-a fost, cine-i sub cruce,
cine-orice?

Cine unde, cine cum
şi cine cât,
Cine iartă ieri, acum,
cine oricât
Cine mâine, cine nu,
cine cândva,
Cine slovă, filă tu,

eu mucava?

Cine cină, cină oare,
oare cine,
Cine lună, cine soare,
orișicine,
Cine mit, cine uitare,
cine vis,
Cine dar, cine-ndurare,
cine bis!?

TRUP SECAT

Am început să-l scot
pe Iisus Christos din mine
ca apa dintr-o fântână
adusă afară găleată cu găleată,
l-am atras pe Mântuitor
și l-am dăruit însetaților,
sânge al vieții de care,
bătrân și ostenit
am hotărât să mă lepăd,
puțul timpului mi-e gol,
secat de apa vie,
așa încât, pentru voi,
trecătorilor a rămas
decât albul uscat și cruciș
al osemintelor păcătoase!

CA PĂCĂTOS

Mă nelumesc uimirile de-a fi
Amenințări duium fără istov,
Ce se vor isprăvi în acea zi
În care candidez la post de Iov.

Mă rătutesc de-a valma neputinți,
În dusul meu ce-i parte dintr-un tot,
Sub sceptrul unei foste biruinți
În care-am candidat pe post de Lot.

Mă tot încercă stări de-a fi fiind,
Un muritor de lux, deci un poet
Sub ghilotina ultimului jind,
Ca descendent al neamului lui Set.

Mă țin în frâu și-n chingi și-n hăț
Un nărăvaș ce simte cum îi seva,
Supus la cura lungă de dezvăț,
Ca păcătos ce-a preamărit pe Eva.

CÂND TE SIMT

Sub o pâclă de-nserare
Trec chenzine de răsplată,
Zilele se scurg hârbare,
Ca, pe gât, o apă plată.

Îmi e greu să deslușesc,
În sticlirea din icoane,
Chipul tu dumnezeiesc
Cu-ale ochilor bulboane.

Când te simt, întruchipare
Pogorâtă ca un fulger
Într-o vrere-nșelătoare
Sub o aripă de înger,

Ți-astup gura cu săruturi,
Ca-n tăcerile din mers,
Istovesc greu începuturi,
Și le-nghesuiesc în vers.

Ș-apoi ca Pontiu Pilat
Îmi clătesc cu apă o palmă,
De căderea în păcat
Și de-arsura din sudalmă!

VEGHETORUL

Te strecuri din rotunjimi de magme,
Dezvelind secrete și enigme,
Suprafață plină de sintagme
Și adânc golit de paradigme.

Te insinuezi în vis și zboruri,
Lest de-a fi ori duh de neființă,
Faci să doară rănilor din doruri
Și te-nsingurezi în neputință.

Ca dintr-o clepsidră scurs nisip,
Ori ca într-un calcul, semn sau număr,

Te-ntrupezi făptură fără chip
Și, drept înger, mi te-așezi pe umăr.

Ca-ntr-un post de pază stând soldatul,
Priveghezi profundul și întinsul,
Dezrobind lumina dintr-o rază
Ce cuprinde, molcom, necuprinsul!

COPACII

Risipa de corai a toamnei reci,
Aur turnat prin venele subțiri
În frunzele ce dorm greu somn de veci
Pare firescul multelor nefiri.

Se scurge galben istovit tot traiul
Și fălnicia pomilor înfrânți,
Dac-ar putea vorbi stins le-ar fi graiul
Arbori ca niște oameni stând desculți.

În clisa vremii sub arsuri de ger,
Lemnoase trupuri răvășind speranțe
Pe care-un bard, cuvintelor lăncier,
La toarnă împătrit în niște stanțe.

Dar ei, copacii albi, surii sau negri,
Cum observa mai ieri poetul stins,
Ne-nvață cum să-mbătrânim integri
Și cum putem chema la sfat un vis!

CRONOSTICĂ

Aștept să nu se-ntâmpale ce se-ntâmpla cândva,
Și să dispară verbe din lexiconul fricii,
În conjugări hulpave să nu mai fie *va*,
Cum nu era P.C.-ul, când iglița bunicii

Împleticea firavul arnici al întomnării,
Clădind ciorapi de vise pentru averi integre
Durate din bănetul strâns din simbria verii –
Bani albi pentru peculiu când fi-vor zile negre.

Adăst la poarta zării global și resemnat,
Un biet părinte singur uitat de-ai săi urmași,
Crucificat pe lemnul căderii în păcat,
Ca un Iisus profetic murind între borfași.

Și vremea se strecoară, din ornic evadând,
Și-o nouă-nghemuire a nu știu cui și unde,
Se-adună sub tăișul aceluiași altcând –
Milenii nevoiașe în caier de secunde.

VENIȚI LA CUMINECARE

În fiecă poem e-o ctitorie,
O catedrală fără sacerdoți,
Poetu-i vechi slujbaş, la datorie,
Duhovnic al iubirii, pentru toți.

Veniți de vă-nchinați și luați aminte,
Cuminecarea cu fiori și vis
O săvârșește ambra din cuvinte
Și mirul din poemul-paraclis.

CARTE TĂCUTĂ

Mi s-a uscat veghea
în prășila creierului,
idei zidite în neputință
mă furnică prin scorburile
memoriei atrofiate,
sunt ca o carte tăcută,
ca un refuz al nașterii,
demn de dispreț
(nu știu ce și că fac),
ca un personaj episodic,
într-o dramă care
nu se lasă scrisă,
de vreme ce se trăiește
constant și continuu!

VEȘNICIA

Efemere flori și fluturi,
Am vecie de vânzare,
Scoateți-o din puț cu ciuturi
Cât mai are căutare!
Trageți-o din hău pe sfoară
Ca pe apa din izvoare,
Din adânc scoateți-o afară
Și turnați-o în ulcioare.
Întrupată în cuvinte

Veșnicia se tot duce
Înapoi și înainte,
În pământul de sub cruce!

CĂCI TU

O convolvulacee policromă
Îți dau în dar, iubita mea ardentă,
Te-nvăluiește-a florii nouă-aromă
Și pari fragilă, ori doar imprudentă.

Carola-aș vrea-o halucinogenă,
În vis să te trimită și-n desfrâuri,
Și-ntr-o pierzanie-a uitării ambigenă,
Să ne unim, ca-n fluviu, două râuri.

În piața cu nălucă de parfumuri
Și horbotă de muribunde flori,
Mă poartă, dar tot singur, zeci de drumuri,
Scrumit sub straie de aprinși fiori.

Căci tu, iubita mea brunetă, aidoma
Unei somnii furișe, trecătoare,
Alt visător alergi și, via Roma,
Pleci într-o lume largă-ncăpătoare!

VIS DE VEGHE

Un vis de veghe peste morți de gheață
Și peste nopți uitate, reci, de-apoi,
Lumină-n vârf de seu e scurta-mi viața
Când prin secunde trecem amândoi.

În carnea mea noi vise întomnează
Și învieri de morți îmi dau târcol;
Mă simt, în veșnicia ce durează,
Un biet soldat în post de protocol.

Ca prunc în iesle, într-un staul vechi,
Sub raza unei stele vestitoare,
M-am întrupat din dulci visări perechi,
La ceasul de colinde și ninsoare.

Hotar de alb cu ochii trag prin zloată
Și gura rotunjește rugăciuni,
Mă străduiesc să fie, să se poată

A vieții sevă pură-n rădăcini.

Ca viu de veghe peste munți de vreri
Și peste evuri care-au fost să fie,
Alung c-un licăr nopțile de ieri
Și pun în loc tăceri de poezie!

VISĂTOR BĂTRÂN

Învingător în luptele cu tine
Nocturn erou, iubita mea femeie,
Mă las purtat de val între destine,
Un credincios corupt de vremi atee.

Sub cerul gurii simt tăceri durute,
Sub istovirea limbii din săruturi,
Mă las purtat de val între derute,
Un păcătos bolnav de începuturi.

La ceasul rotunjit de urători
În reci decembriei despletite-n nea,
Mă las purtat pe val de ursitori
Un mag călăuzit de-aceeași stea.

Învingător învins de-aceleași muze
În amintiri de veghe vreau să ard,
Mă las purtat ca un cuvânt pe buze
Un visător bătrân, fost tânăr bard.

CA UN FIR

Făptura mea de vis rău, umblător,
Cunoscută-n Tei, într-o stație,
C-o singură nemurire-ți sunt dator
Și-o constantă gravitație!

M-ai atras, mă atragi, visătoareo,
Iubita mea de cartier,
Și te nemuresc, muritoareo,
Ca pe-o partitură, un lutier!

Paralelizăm amândoi, dus-întors,
Drum de fier ne e viața de câine,
Ca un fir dintr-un caier alb tors,
Ca un azi fără ieri, dar cu mâine!

C-UN VIS SPORNIC

La tâmples-mi şiroiesc zăpezi firave,
Un alb murdar se tânguie pe-obraz,
Adânci şi drepte trec pe frunte, grave,
Cute ca şinele ferate spre-un macaz.

Se-adeveresc în irişi idoli morţi,
Hulpavele secunde-adorm în ornic,
Portari corupţi păzesc deschise porţi
Când viitorul este c-un vis spornic.

Se-ntrec prin crengi de trup seve vitale,
A neputinţă îngenunche zorii,
Au evadat microbii din spitale
Şi în înalt se sinucid toţi norii.

Ne încălzim global murind pe rând,
Devălmăşiţi în vreri şi renunţare,
Timpu-i secătuit de-ntregul când,
La ceasul de poeme-nălţătoare!

VIZIUNE CATEHETICĂ

Ctitoresc verbe biserici –
Ieri ateu, azi între clerici!
Meşteresc poeme sfinte
Din ofranda de cuvinte!
Înalt, poezii prescură
Din a slovelor făptură!
Car pe schele-n turlă sus
Zbor de rugă spre Iisus!
Ard al necredinţei seu
Slujitor marelui zeu!
Ziditor de cărţi didahii
Cum m-au sfătuit ierarhii!
Întemeietor, prin carte,
De troiţă şi cetate!
Spornic bard urbi et orbi
Când zbor negru taie corbii
Pe sub ceru-nalt şi greu
Unde bunul Dumnezeu,
Rabdă, iartă şi creează,
Pentru-atunci când vom fi lipsă
Mistuiţi de-apocalipsă!

CĂZĂMÂNT ÎN PĂCAT

Te invit din nou, femeie
Diavoliță, spaimă, zee
S-aștepți să-ți lumesc iatacul,
Cum așteapt-o bilă tacul

Pe-o masă de biliard –
Să m-aprinzi cu jind, să ard.
Și, despovărați de straie,
Să strigi: „Ave, Nicolae!”

Să cutezi și să mă bântui,
De nefire să mă mântui,
Și-n căușul de-ntunerice
Să-ți dezleg misterul sferic

Cu gura nerostitoare
Năpădită de vâlvoare,
Și ca preotu-n altar
Să te iert triumfiular.

Și ne rugăm la îngeri
Să ne ierte de înfrângeri,
Să lase desferecat
Căzământul în păcat,

Iar în revărsat de zori,
Îmbăiați în alți fiori,
Să ne-ncapă, firoascoasă,
Ziua când plecăm acasă.

Fiecare-n drum hai-hui
Către jumătatea lui,
Ca-ntr-o viață de apoi
Ca-ntr-un joc viclean de doi!

CAC LIUBLIU

Te Sahalin și te Ohotsk
De la Kurilé-n Kamceatka,
Ren sunt lăsând miros de mosc
Pentru-a te rătuti cu japca.

Te Marea Kara și Bering,

Te na Sibir Vladivostok,
Năuc ca un boxer în ring
Sau ca bătrân cu râvnă-n stoc.

Te Moscova Baikal-Amur,
Te Cotu Donului și Volga,
Iubindu-te profund și pur,
Frumoasă muză bună, Olga!

DĂ, DOAMNE!

Dă-ne, Doamne pe din două,
Moarte rea și viață nouă,
Dă-ne cât să ne ajungă,
Zile-n ghem și bani în pungă!
Adu-ne în dar, Prea Sfinte
Licori reci și trup fierbinte,
Pe masă și-apoi la pat,
Pentru a cădea-n păcat,
După care să ne ierți,
C-am fost vii, dar morți de beți!

Dă-ne, bunule Părinte
Dezlegări de jurăminte
Pentru Evele iubite
Spre-a cădea,-n doi, în ispite!
Dă-ne la amoruri harți,
Dacă vrei să ne împarți,
Din prea mare mila Ta,
Doamne sfinte, nu uita
Să ne-aduci sârg și putere
Să dăm cepuri de plăcere.

Tatăl nostru cel din cer,
Dă-ne pofta pe arcer
Și ascute-ne-o ca briciul,
Să-mplinem știut supliciu,
De iubire fără strai
Și de strigăt fără grai!
Pe pământ, dă Tu de sus
Să nu ne facem de râs,
Când, cu Bachus cinstim vin,
Iar cu Eros, har divin!

CÂND DEGETE DE IERBURI

Înăuntrul acestei săptămâni
a cuibărit iarna, cu șalul viscolului
strâns la gâtul zeilor reci,
șarpele casei înveșmântată-n liniște
albă visează împletitură de ape
și respirații de primăvară,
Valea Seacă mi-a împuiat amintirile
sub muțenia întoarcerii
în fotografii a tatălui rătăcitor,
e o înfrățire continuă
între rugăciuni și singurătate,
când degete de ierburi
se strâng a închinare sub zăpezi!

DE AMOR

Vino să-mi mângâi retina,
Pe-nserat, în Colentina,
Vino-n blocul meu, la trei,
Vulpașina mea din Tei,
Vino-n cuibul de beton
Să ne fie de bonton
Bucuriile și dorul
Și să degustăm amorul,
Sorbind poftă din pahar
Și din nurii tăi cu har,
Să mă-mbăt și să uit tot
Și-a putea și nu mai pot,
Iar tu să-mi ațâți avântul
Și să călcăm jurământul,
Renunțând la fandoseală
În a nopții rea căneală,
Să te lepezi de brusc de strai
Și simți că nu ai grai
Când se scurge în auz
De sub arcuș cu sacâz
O romanță și-o idilă
De-o să uiți c-ai fost copilă.
Ș-atunci, fată mare mică,
O să cânte Siminică
Muzici de-alea de belea
Și-o să fii iubita mea,
Și-ntr-a dragostei poruncă
Pe-un refren de Gabi Luncă,
O să-mi invadezi odaia

Pe-alt refren, de Mia Braia,
Dintr-un patefon, pe placă
Și sunt sigur c-o să-ți placă
Și-o să privești candelabru',
Când e Fărâmiță Lambru
Zgâriat pe disc cu acul,
Iar eu, înfrățit cu dracul,
O să dau în bâlbâială
Sub pojarul de beteală
Din virgina ta chemare,
Fată mică, fostă mare;
Muzicile în delir,
Din lăute și clavier,
Ne vor lecui de frică,
Fată mare, fată mică;
Toni *Giordăș*, cu țambalul
Și moș Chiazin, cu cavatul,
Alți potopitori de son
O să ne cânte bonton,
De-ai să uiți de tot niznaiul
Auzind cum plânge naiul
Sub al buzelor zefir
Ale lui Gheorghe Zamfir;
Jean Moscopol la final
O să-ți cânte un regal
Și-ai să-nțelegi la comandă
Cum e ca să fii pirandă,
Fată mare și fecioară
Care-i fost pân' să te doară
Zvâcul de plăceri în carne,
Ca-n anticele lucarne...
Și-ai să ierți și-ai să mai vrei
Să urci scara pân' la trei
Chiar de nu-i ăsta firescu'
Cum cântă Gică Petrescu,
Dar nefire e iubirea,
Pierdere cu trup și firea,
Caznă, ispită, durere
Și fântână de plăcere!

CÂND GÂTURI DE LEBEDE

Mă-nchin la îngeri
morți în icoane,
cu ieșirile secrete
ale sufletului închise,

viața pe care-o mai am
mi se pare o monedă
de schimb legată într-un
colț de batistă primită pomană,
la ceasul când
găturile de lebede,
albe și arcuite tulnice
peste nucetul scheletic
de lângă cimitirul uitat,
buciumă cântece ultime,
iar pajiștile de clorofilă
sunt moarte și curtea
pare o talpă de țăran,
uriașă și plină de crăpături...

DE NU GĂSEȘTI

Se odihnesc soldați în spic de grâu,
Pământul lor de lupte frământat
E viața verdelui sau prund de râu
În vâlurite spații neîncetat.

Tac gurile de foc în tunuri moarte,
Muzee somnambule-ncap uitări
Și răni cicatrizate-n foi de carte
Vitrine le ascund de trecători.

Un vuiet surd se stinge sub cenușă
Ca jarul oblojit sub plite reci,
Spre ieri e zăvorâtă orice ușă
Și-i mâine iar și tu nu știi să treci.

Tu, zi de-apoi și înviere sfântă,
Te-ai răstignit pe-o cruce de cuvânt,
Și amintiri de sânge te frământă,
De nu-ți găsești odihnă și mormânt!

CÂND GLAS DE BRONZ

M-am vindecat de anotimpuri
Ce-și scurg prin mine vremeirea,
Am părăsit orice Olimpuri
Unde-a murit dumnezeirea.

Înmiresmat cu flori și ierburi,

Lungi sub insomnii de greieri,
Zac istovit de-aceleași treburi,
Când tu răsad de bocet treieri.

Se-ndură umbletul să-și frângă
De-atâta drum, a tihnă, pasul,
Când glas de bronz tras într-o dungă
Înflorează parastasul.

De sub umbrarele de șoapte
Când comeseni tăcând litanii,
Înving eternul dintr-o noapte
Ars cu vreo rugă din cazanii!

CHIP ȘI TIMP

Megieșă, Colentina urlă,
Strada bâhâie de cai putere,
Când, la Plumbuita, sus în turlă,
Clopotul de bronz doarme-n tăcere.

Reci alice ude-mproșcă norii,
Ca-ntr-o vânătoare la sărite,
Răvășiți și-nvinși ne pleacă zorii
Către alte vremuri năimite.

Mahalaua bate puls de viață,
Cereri și oferte, inși duium,
Frica de-a muri, pofta de viață,
Au un singur chip și-un timp: acum!

DOAMNA CU FUSTĂ-N CLOȘ

Moto:

*„Te iubesc, piranda mea focoasă
Ș-am să-ți fac și puradei o droaie,
Dar acum sunt ostenit, mă lasă,
C-am de scris poeme! Nicolae.”*

Coană tanti, țată tușă,
Îți sunt domn, nene sau moș,
Ori îți sunt nepot, mătușă,
Doamna mea cu fustă-n cloș?

Doamna mea, zee nubilă,
Ce-ai băgat în draci puștanii,
Cu priviri de clorofilă,
Nu-ți ascunde-n zâmbet anii!

Dacă m-ai ales să-ți fiu
Fante, majodorm, liubov,
Deși slut și cam puriu
Și de m-ai vrut în alcov,

Ca pe-o carte de-aventuri,
Trupu-ți răsfoiesc de straie,
Iar din craterul cu nuri
Flăcări torni peste văpaie!

GÂȚII MĂ-SII

Mi se ciocnesc în țeastă
ideile spumoase,
ca niște pahare
de cristal,
golite de ambra
vetustății...
Am obrazul galben
și mototolit ca o filă
dintr-o carte
în care m-am iubit
cu eroina principală,
Zoe Kosmodemianskaia,
o fată cu părul
și numele foarte lungi,
la fel ca mărfarele
ce ne cărau tezaurul
bărănelor
spre țara ei de țări,
Uniunea Sovietică...
Mi se scurg visările
ca și cleiul
din scoarța unui
arbore genealogic
uscat de atâta veșnicie
și probabilitate...
Mă încape tăcerea
ca un cavou
de dușmăniei sordide,

în care simt
cum începe să doară
trecutul,
în gâții mă-sii
de viață-blestem!

DUS-ÎNTORSUL

Eminescului, la al 120-lea dus al său

Trecutul meu cu scărpinici la ceafă
Se opintește-n jugul de cuvinte –
Când limpede ca apa din carafă,
Când rău ca zisa dinte pentru dinte.

Încerc să-i urc adâncul la obârșii
Prin zile istovite de uitări,
Romani și turci, habsburgii, nemții, rușii
Îmi înfioară pașii trecători.

Desperecheate urmele pe drum,
În dus-întorsul meu și-al alor mei,
Se năruiesc sub aripa de scrum
A îngerilor păzitori atei.

Mă estompez vulgar și translucid,
Sub noul cod cu dogme de-mprumut,
Nostalgica-mi ofertă de lucid
Mă trage ca un lest către trecut.

Mi-e dor de rază și-ale ei lumini,
Mi-e dor de diametrul viu, solar,
Mi-e dor de infinitul din grădini
Mi-e dor de aparențele de har.

Ca o petală moartă zac în drumul
Pe care pașii tăi sporesc huzurul,
Când dimineața și-a pierdut acumul,
Cum, sub năluci de nori, e-ascuns azurul.

E limpezit tot codrul de himere,
Se sinucid stejarii dimpreună,
Ca-n cruciada nopții de plăcere
Sub putregaiul galben de la lună.

Ca-ntr-o rușine mă împac cu îngeri,
Când a dezgheț stă-n preajmă asfințitul

Dedat inestimabilei înfrângeri
Pe care-o-mpart cu ochi precum cuțitul!

Prescrise gânduri și iertări de vini,
A toamnă veșnicind le rabd arsura
Și simt ca seve vii prin rădăcini,
Un dumicat de tropi muindu-mi gura.

Alunecușul oblic ca și ochii
Unui chinez de geniu cum Sun Tzu,
Săni de gând îmi poartă pe sub rochii
În care ești sau poate nu ești tu!

Ca seva vie mă strecor prin flori,
Pierzanie de verde vegetal,
Ars de secunde ceucid fiori
Ca-ntr-o-nsumare fără de total.

Tiz mie, geamăn mie, fiu al humei,
Simt evadarea care mă constrânge,
O lesă de-amintiri în nervul glumei
Cu care biciuiesc vâltori de sânge.

Puterea morții o înfrân lucid,
Când ziua-și curge albul în credință,
Firave zăboviri se sinucid
Cu ștreanguri împletite din căință.

Descarcerat din fost căuș de vis,
Lumina castă o străbat hulpav,
Sunt liber de-a rămâne-n mine-nchis –
Un unduios fluid în timp concav.

Pe fruntea de-ncruntări a zilei grele.
Cea de pe urmă-a trecerii-n țărână,
Mi-nțep retina cu-ascuțit de stele –
Din ierburi crescător așa-ntr-o rână.

Îmi dau putere fluturii albaștri
Ce-și scriu zig-zag-ul alb printre năluci,
Când mângâi sățios rotunzi pilaștri
Și unei curți, fost crai, îi bat uluci.

În ralanti de bucurii rebele,
Un fost corsar mă simt printre cuvinte,
Corabia cu zbor uscat în vele

Mă poartă-ntr-un tangaj prelung, fierbinte.

Înfrânt de sens și-abandonat de vrere,
Mă las răpus de logici și iubire,
Retras într-un refugiu de tăcere –
Peste putințe-aștern nefiri de fire.

Dintr-un păcat efervescent mă trag,
Pustiuri arse de sperări deșarte
Îmi sunt ajunsuri de elan și prag
În dusul meu spre marele departe.

Tot număr plopi, salcâmi în codru, tei
În sacadări cu ritmuri de uitare
Ca-ntr-o sfințenie-mpărțită-n trei
La vremi de rugă și cădelnițare.

Aștept, cu latul frunții-arat de riduri,
Din creierul gestant idei să dea
Ca un belșug de verde de pe ziduri
Când altei primăveri îi fac saftea!

ECOUL DE TOAMNĂ

A câta oară și mereu la fel
Dealul îmbracă straiul cafeniu
Și-a câta oară, c-un condei-penel
Pictesz cu vorbe ce aş vrea să scriu?

Sub vișinul rămas fără de strai,
Privesc cum vița-n boltă plouă bej,
Tot ce-a fost verde e-un întins corai...
În grădiniță, gălbejiți, în vrej,

Dovlecii dolofani par mingi de foc...
Un uliu-alene-n zbor planat pe sus
Face ca păsările să nu-și afle loc,
Iar soarele se scurge spre apus.

Râd în ferestre galbene gutui
Și crizanteme înfloresc oranj,
Când pe-o potecă trece un vătui,
Ce dă dovadă de destul curaj.

Dar câinele cu blană de rugină
Îl simte și pornește urmărirea,

Când toamna-i declarată iar regină
De bardul cel ce sunt, pierdut cu firea.

A câta oară și mereu altfel,
În Valea Seacă pomii se dezbracă,
Când pleacă nu știu unde brumărel
Stingându-se ca un ecou de toacă.

GATA

Bate ora – ultima bătaie,
A târziului din noaptea de apoi;
„Gata ești de drumuri, Nicolae?
Te așteptăm să veșnicești cu noi!”

Se aude și ascult cu luare-aminte,
Când din ceas se scurg secunde grele;
Întrebări îmi colcăie în minte,
Când mă scald tăcut în praf de stele.

E târziu, spuzită cu mistere,
Mă încape noaptea bucălaie;
Crește ca aluatu-n căpistere
Constatarea: „Gata, Nicolae!”

EU ȘTIU SĂ TAC

Numai eu știam să vorbesc
cu apa ce bolborosea
în puțul părăsit din valea Voinii,
cu ochiul acela bolnav
în care plângea cerul natal,
poate chiar al nouălea,
fusesem poreclit dracul
cel obișnuit cu tămâia
sau îngerul de rugină a frunzelor,
fiindcă vorbeam cu ciobanul
căzut /aruncat în acel adânc
tubular nu se știe cum,
că s-a schimbat regimul
și cercetările au fost lăsate baltă,
în pântecul de piatră,
numai eu știu s-azvârl cu vorbe
care se-ntorc și se ridică
până la urechea cu auz
ascuțit pe perna doldora

de somn ușor și pene de înger,
doar eu aud, ascult și-nțeleg
graiul fântânii secate
pe care o sleiește luna
furișată peste deal,
dinspre Curmătură, de-acolo de
unde se tânguie, tras pe sfoară,
bronzul bătrân din clopotul
bisericii Călugărița
aflată-n plină vecernie,
numai eu știu să tac
înmărmurirea sonoră
a căderilor în păcat!

GÂND DE EREMIT

Nebun de bucurii nereportate,
Buricul zilei tai cu ochi albastru,
Din bazilici de aer, depărtate,
Când mă retrag în grota de sihastru.

Prin vis, poteci de veștede ispite
Sunt străbătute vag de mucenițe,
Umbre de întrupări neprihănite
Cioplite pe hârtii cu vechi penițe.

Părerii de bine, oglindiri de gând
În răsfirări de barbă abundentă,
Se scurg alene, moarte, în pământ
Sub zodia de naștere latentă!

Înnebunit de bucurii uitate,
Cu bisturiu de iris tai cărări,
De nostalgii de ieri desperecheate
Sub semnul reportatelor erori!

FĂRĂ GRAI

Privesc al dimineții degradeu,
Popositor în ritmurile noi,
De parcă, însuși, bunul Dumnezeu
M-a readus din viața de apoi.

Fete morgane verzi, de clorofilă,
Îmi par copacii-n veghea lor de lemn,
În catastihul firii înc-o filă

Cu vârful de iridiu-nțep și-nsemn.

Răspunsuri la nepuse întrebări
Încondeiez cu-albastre-orânduiri,
Viola ploii plânge-n înserări
Sub un arcuș de splin și tânguiri.

E miezul cald și înfocat din vară,
Când ochilor le-aduc belșug de nuri
Sub joc de-nflăcărare grea, avară
La ceasul de sărut al arsei guri.

Mă-ncape alb-topitul rău zăduf,
C-aș vrea să mă retrag din nou în rai,
Descurajat de-al brizei pământuf
Și împietrit, statuie fără grai!

Privesc, inert, al zilei degradeu,
Uitat în stinghereală și noroi,
Și-o rugă-ndrept spre bunul Dumnezeu
Să-mi dea pe mână moartea de apoi.

FEREASTRA ZILEI

Cade ghilotina brumei peste frunze
Și din calendarul vieții eu mai pierd o filă,
Simt arsura rece de sărut pe buze
Ca și vrednicia plânsului de milă.

Plânge toamna, buna ca și o vădană,
La mormântul negru dintr-un cimitir,
Feșe de rugină strânse peste-o rană
Obrintesc florii și mai abitir.

Stă poetul singur ca un far la țarm
Meșterind cuvinte pentru leacul minții,
Când în sinea veche vrerile îi dorm,
Și-i mai stau în preajmă visele și sfinții.

Scurgere-n tăcere, întomnarea trece,
Stânci rămân sărate, ude și silhii,
Catalogul firii poartă nota zece
Când fereastra zilei râde cu gutui.

GÂND-ACASĂ

Gândule, nătângule,
za fragilă, de argilă,
ți-oi fi cruce, und' te-oi duce,
mai de milă, mai de silă,
gândule, plăpândule,
ca o floare de zambilă,
ți-oi fi sfetnic, ca un sfeșnic
de tăcere deasă, arsă,
gând sfielnic și părelnic,
gând in nuce, la răscruce,
blândule, fecundule,
tu, abila mea prăsilă,
vin de masă, gând-acasă!

IDILĂ-N HĂU

Al mării ș-albastrei întinderi, matroz,
Idile de-a valma stârnesc și conchid;
În fragede fante adânci, moi și roz,
Îmi place vulcanii de cărnuri s-aprind.

Visez ca pe focuri stârnite în trup
Alt gaz al plăcerii să torn din belșug,
Și-un iureș să fie ca roiul din stup
Și-o ardere zveltă de patimi pe rug.

Mi-e gura-nceștată și vorbe scrâșnesc,
Plointe de sânge, lingouri de teamă
Nefirea mi-o-ncearcă sub măști de firesc
Ș-adâncul plăcerii, iubito, mă cheamă.

Un hău de pierzaniei, tornadă-n dezmăț,
Tangajul de lavă mi-ațâță iar cazna,
Batista cea albă o-nalț cu un băț
Și stors de puțință, încet, o iau razna.

Pe dealuri sărate, cohorte de tilde,
Plutesc, duh de înger stingher, decăzut
Și trec în cuvinte, fluid stors de pilde,
Uitat, fără umbră, văzut nevăzut.

INELUL TIMPULUI

Se-adună greu inel în trunchiul meu,
Tropot de ani, povară de lumini,
Când, depănat încet de Dumnezeu,

Timpul s-a scurs ca sevele-n grădini.

Beții răpuse de uitări pribege
Și hoinăreli nocturne în amoruri
Se leapădă de-a fi și-o cruntă lege
Preface-n rumeguș păduri de doruri.

Îngeri bătrâni cu aripi obosite
Mă mai așteapt-acasă credincioși,
Posturi de pază sunt, dar părăsite
De anticorpii mei neputincioși.

Mă răvășește ambra altei firi,
Globulele prin crengi de trup se scurg,
Alene, cum prin ierburi lin răsfire
Oțelul coasei cu tăiș de-amurg.

În mine-ascult cum tace-adânc vioara
Și-un dus de fum ce se strecoară strâmb
Sunt când mă-mpleticesc călcând spre moara,
Unde se scoate aur din porumb!...

INVOCAȚIE MADE IN USA

Nu sunt eu devină,
dragilor cetățeni globali,
că voi nu știți cine
au fost Dosoței al nostru
Burebista, Decebal și Basarab,
Mircea, Mihai și Vlad Drăculea,
Sfântul de la Maglavit
sau Petrache Poenaru,
ce sunt acelea dor și doină,
nu-s vinovat că n-aveți habar
de istoria spațiului
carpato-danubiano-pontic
numit picior de plai
și gură de rai,
că n-ați auzit de
Ștefan cel Mare,
Eminescu, Enescu și Iorga,
că nu ați citit nimic
din Arghezi, Blaga,
Delavrancea, Eliade
și alfabetul e lung,
nu eu sunt vinovat că

yankeii, de pildă,
nu știu limbi străine,
iar de român și România
n-au auzit, deși Brâncuși, Ceaușescu,
Zamfir, Ilie Năstase și Nadia
s-au străduit să-i ajute.
Ei, bine, eu sunt în măsură
să vă spun că știu
destule despre „Coliba unchiului Tom”
și „Tom Sawyer”, despre Hemingway
cel cu bătrânul și marea,
despre Twain, Folkner și
Salinger (cel cu lanul
de secară), chiar și despre Dan Brown
cu codul său și al lui Da Vinci,
despre misiunile Apollo din
spațiu și despre
războaiele antiteroriste
din lumea largă,
despre pieile voastre roșii,
de far west și cow boys,
despre negrul Barack Obama
și Casa Albă,
vă cunosc ca pe propriile buzunare
Hollywoodul și Broadwayul
Wall Street-ul și Dallasul,
CNN-ul, New York Times-ul și NASA,
toate cele 50 de state, inclusiv Alaska
șmecherită de la ruși,
sunt îmbuibat de made in USA,
în timp ce voi, globalilor,
habar n-aveți și nici în cot
nu vă doare de noi
și land of choice-ul nostru
de pe Dâmbovița,
Potomacul nostru, cum ar veni,
căci Bucureștii (confundați
de unii euro-atlantici
cu Budapesta!) sunt
Washington-ul României
(o țară europeană
care v-a dat multe minți,
inclusiv pe Nobelul Palade!)
pe care acum o străbate
o autostradă durată
de ai voștri ca melcul

pe bani grei (ai noștri lei),
o țară membră NATO
pe care o țineți sub umbrelă
apărând-o chiar și de noi înșine.

ÎNNOD ZILE

Am lăsat să-mi crească
amintiri bombate și pietroase
ca niște sâni de fecioară,
bat în lemnul crucificat
la mormântul tatălui meu
ca să alung relele duhuri
prin care plutesc înjumătățit:
pasăre și talger de balanță,
după care înnod liniștit
zilele trase pe sfoară
și silite să mă dezlege
de umblet și alunecare,
de leac și nelegiuiri...

ÎNTEMNIȚAT

Încarcerat în serbede cochilii
Gândul trăpaș sucombă părăsit,
Chit c-au căzut și noile bastilii
Din evul democratic și spăsit.

Războinicul ce-am fost depun, azi, steagul,
Cu grai încătușat și-ncălușat,
Sporesc c-o neputință-n plus gulagul,
Liber fiind ca pruncul înfășat!

Un val global se unduie în zare,
Când par un veteran la Alcatraz,
Privind pumnale de rechini în mare
Și pleoapa sparge-ncet sărat talaz.

În serile ce trec, cioplit mă simt
Din marmură de cărnuri și de os,
De ascuțișul lunii șiș de-argint
Și-ncremenesc statuie, firoscos!

ÎNVINGĂTOR DE SINE

Călimara ochilor tăi
miroase a vechi,
ape verzi, încrețite
se scurg pe ultima
scrisoare de amor,
pe care n-a mai avut
cine să mi-o aducă,
fiindcă postașul
a trebuit să parcurgă
și el ultimul său drum...

Înrămată în plânset,
zapisca înfiorată
întâmpină în vestibul
pe toți cu același curaj,
de parcă aș fi eu,
așteptatul din luptă,
învingătorul de sine!

JOC ÎN JOACĂ

Am să nu să da să și,
Am să și să numai da,
Am să fa, do, sol, re, mi,
Am să si și do, la, fa!

N-am să cu și spre și-ncoa,
N-am să când, ce, cum sau cui,
N-am să cât, what, unde, qoi,
N-am să cine, cto, șto, oui!

Am ce n-am ce-ci, ghe-ghi,
N-am ce am, dar nici n-aș lua,
Am mai mult ca Cian Cai Și,
N-am, dar e comme çi, comme ça!

LECȚIE

Stați jos
și pregătiți-vă
să ascultați
lecția de bunătate,
ochi și urechi,
respirație și tăcere,
trup-suflet, inimă-creier –
luați-vă ce vă lipsește:

lumină, întunecare,
standard de viață,
precept moral,
oră exactă,
banalitate, plutire
și coincidențe, durată
și prăbușire. Amin!

LIVADA INVADATĂ

Văzând că nu prea mai dau
pe-acasă cu lunile,
salcâmi cartiruiți în coasta
lui Gioarsă și pe hoaga
Șchioparilor mi-au invadat
livada, pământul moștenit
de la Jantea, prin schimb,
un lot de șapte prăjini,
pe care nu l-am deștelenit
și l-au invadat mai întâi
rugii și dudăul, iar acum
salcâmi ce au înaintat
târâș marș, ca soldații
și și-au consolidat aliniamentul
sufocând prunii și cireșii.

Crezând că așa îi pedepsesc,
i-am căsăpît într-o toamnă,
dar când s-a desprimăvărat
și s-a dat ordin de invazie
sevelor, din cioatele ca niște oase
au crescut sumedenie de lujeri,
așa încât livada, jumătate
a devenit salcâmerie, salcâmet ori
salcâmiște, adică pădure-n regulă,
iar cealaltă jumătate trage să moară
de bătrânețe și de frică...

ÎMBĂTRÂNIRE

M-am bucurat a plânset,
într-o dimineață, când,
bărbierindu-mă, l-am văzut
în oglindă pe tatăl meu care,
de ani buni, plecase pe Curmătură,
la tatăl lui aflat sub o cruce

de lemn, în satul de sub sat...

MACAGIU

Când voi vrea să nu mai vreau nimic
Și nimic să nu mai fac să pot,
Când sculptat în ceasul fără tic
Am să tac puternic și de tot,

Voi să-mi pregătiți un rug din cărți
Ațâțate cu tristeți de flaut,
Mire-al humei să mă credeți toți
Bâjbâind sub ierburi, unde caut,

Ca un cerb însingurat pe dealul
Tuns de-a lui podoabă vegetală,
Să curtez o doină cu cavalul
Pentru-o muză, codrului vestală.

Când nimic să pot ori să mai vreau
Nu-mi îmbie trupul alb și nins,
Spuneți, răspicat, la toți pe șleau,
C-am ales tăcerea dinadins,

Fiindcă am visat destul cu voi
Răstignit în năluciri și frică,
Răvășit de plânset și nevoi,
Țap ispășitor la o adică

Și c-am curs ca lacrima pe-obraz,
Bucuros cu voi și trist doar eu;
Azi, acar Păun, trag de macaz
Și mă urc în tren cu Dumnezeu...

MĂ LAS SĂRUTAT

La moartea lui Grigore Vieru

Vânturat de fiori,
sângele-mi foșnește
ca un cocoloș de hârtie
pe care ucid un manuscris
ratat, crucificat
într-un țipăt zburător,
mă las sărutat
de buze rugătoare,
după închinăciunile

unor bărboși nomazi,
pe sub euglene verzi
puse la zid
și țintuite cu săruri
din privirile secate
ale poezilor răpuși
de nostalgii și hazarde!

MELANCOLII DE VETERAN

Tot aliniat spre dreapta, ani în șir,
Ca ostaș în fronturi vechi, de luptă,
Nostalgiiile pe ghemul sorții-nșir,
Când colina vieții-mi pare-abruptă.

Marșuri și alarme zac defuncte,
Anii tineri s-au lăsat la vatră;
Sunt un etc. sau puncte, puncte,
Într-un text, în cap, cu-a fost odată!

Nu mai port nădragii cu vipușcă,
Ordine nu dau, nu mai primesc,
Nu mai am nici raniță, nici pușcă,
Dar refuz să vreau să-mbătrânesc.

Sacul de merinde mi-este gol,
Am pierdut busolă s-azimut
Este, cum ar spune-un rom, nasol,
C-aș dori să sufăr ca-n trecut!

Dar nu pot, e abrogat războiul,
Inamicu-i dincolo de zare,
U.E. și cu N.A.T.O. ne fac croiul
În speratul rai globalizare!

MILITAR VETERAN

Am purtat caschetă militară,
Epoletii pe umeri și pe umăr pușcă,
Traiul mi-a fost luptă într-o doară,
Când din cizme roșia vipușcă
Îmi ieșea afară.

Am avut porthartă și sac de merinde

Și lopata mică prinsă pe centură,
Alergam bezmetic neputându-i prinde
Pe dușmanii țării, clocotind de ură,
Ce focul aprinde!

Am servit alarme, marșuri și atacuri,
Echipări sumare, deplasări rapide,
Părăsind brusc cârciumi, ori calde iatacuri,
Sorbind ciorbă rece, ca bieți linge-blide,
Bând apă din lacuri.

Am răbdat în fronturi de cald, sete, frig!
După-nviorarea zilnic, matinală,
Am răbdat de foame că-mi venea să strig
C-a fi ofițer nu e vreo scofală –
Ci la iureș dig!

Am uitat de posturi și de aplicații,
De războaie duse cu neghiobi în frunte,
Am primit răsplată, bani și decorații,
Frate cu satana ca să trec pe punte
Peste roșii spații.

Am purtat bonetă, cască și căciulă
Și veston cu nasturi mulți și lustruiți,
Mă-mpungea în coastă la fel ca o sulă,
Bidonul de apă când pluteam grăbiți
Ca pe marea-n hulă!

Am ajuns fosilă, veteran adică,
Uniforma-i moartă pe un umerăș,
Nu tu glonț pe țevă, nu tu o gagică,
Mai rău ca-n celulă primind sufertaș
Doar cu ce mai pică.

Am să plec, desigur, spre-un boltit cavou,
Pe afet de frunze sub rafale reci,
Când se stinge-n zare un kaki ecou
Și-n satul de humă o să stau în veci,
Mort, dar nu erou!

O DEDICAȚIE

Se-nvălmășesc s-adie zefir, vifor, briză,
Pogoară-n luna mai lumini prea calme,

Se sting în suflet arșiți din sudalme,
Când rânjetul și-arată doamna criză.

E timp pribeag cu năluciri de bine,
Când, strâns la brâu, chimirul cu speranță,
Înclină-a teamă talgeru-n balanță
Și-oricare cineva e-un oarecine!

Festin de triluri și de clorofilă
Și ambra bucuriilor precare
Aminte ne aduce de-o plecare,
Ca-n cartea vieții-o-ntoarcere de filă.

Îmbucurat de anii ce se scurg,
La butoniera zilei prinzi surâsuri
Și evadezi din basmul cu plictisuri
Ca dintr-un câmp într-o-nrămare-o floare.

Ca un bonsai discret, tiumfător,
Florarul stă de veghe-ntre năluci;
Privind cu jind trecutul prin uluci –
Plopi drepți și albi par arme în onor.

Piezișe deznădejdi sucombă-n val,
În zboruri de-a ocolul se topesc
Și este mai solemn și mai lumesc
Ca un înalt onor la general!

PAR ARCA

Te dăltuiesc în stanțe de nefire
Și te invoc ca pe un sfânt sihastru,
Mi-e inima-mpietrită în iubire,
Iar sufletul, un nesfârșit albastru.

Te nemuresc în șoapte de hârtie,
În șiruri trase strâmb pe-o albă foaie,
Tu nu ești muză, ești chiar poezie,
Statuia mea de vis ucis, ce-n ploaie,

Îți macini împietrirea de uimiri,
Răbdând tășuri de priviri sărate,
Negustorind promoții de iubiri,
La piața cu minciuni adevărate!

Te buchisesc hulpav la chip și suflet,

Poema mea de cărnuri efemere,
În piatra din cuvinte al tău umblet,
Mă-nvăluie cu falduri de plăcere.

Când, obosit de-atât peregrinaj,
În somnu-ți, împietrire de bazalt,
Mă las răpus de rului și tangaj,
Par arca ce se scurge spre-Ararat!

PLOI

Trec ude secunde, minute jilave,
E noaptea o spaimă, un negru șuvoi,
Sub zări de restriște și criză, bolnave,
Ne-amenință viața reci șiruri de ploi.

Trec zile-necate de-a valma-n năboi,
Ucise de valuri, cărate cu mâl,
Cu ele se scurge nisipul din noi –
Clepsidre de cărnuri și zbor fără fâl!

Trec reci săptămâni tăiate ca stuful,
Din delta speranței, murind în puhoai,
Ridate pământuri de ger sau zăduful
Din vremi nemiloase, sucombă în ploaie.

Trec anii ca apa, pe ape tot curg
Și-s, bieții, semințe de timp trecător,
Când caiere albe în fire se scurg
Sub rele plointe, potopuri ce dor.

Trec moarte-anotimpuri spălate ritmat,
Cu jet ca-n sonete de bardul Ahoe,
Iar nouă, ca oameni căzuți în păcat,
Ne-neacă rostirea potopul lui Noe.

PREGĂTIT

La căpătâiul vrerilor din urmă,
Bătrân și obosit și-nsigurat,
Ca un păstor valah fără de turmă ,
Aștept al vieții, rece, înoptat!

Pe-un bolovan, cum stau, ca un calif
Fără supuși și jinduind geamia,
Îmi pare ba că sunt un biet Sisif,

Ba gânditor de piatră-n Hamangia.

Un muritor din litere clădit
(Cărnuri de vorbe, verbe oseminte),
Proscris de zeii noi, c-am strălucit,
Suport și sufăr danga de cuvinte,

Ocara lor de neputinți și ură
Gâlcevitori ai tihnei și iubirii,
Torțel și vâsc pe lujeri de cultură
Bulbuci de nefiresc în puțul firii...

La căpătâiul ultimilor vreri
Însingurat, bătrân și ostenit,
Mi-e bricul ancorat la țarm de ieri
Și-s pregătit de ultimul pornit!

NOTA EDITORULUI

Selecția autorului este întotdeauna un act de mare voință; iar când ajunge să taie în carne vie renunțând la legăturile sentimentale în favoarea celor valorice, poate face minuni. Ca și în cazul de față când, la 60 de ani, din opera prolifică și diversă, autorul are tăria să selecteze 99 de poezii prin care, deodată, în mod categoric și pregnant, se demonstrează a fi un inspirat, magic, spectaculos stăpân-creator al versului în limba română, cu toate splendorile flexibilităților, tonurilor, acordurilor, rezonanțelor și sensurilor ei profund contemporane.

La o zi festivă pentru Nicolae Rotaru, eu m-am supărat pe Paul Everac fiindcă mi-a luat-o înainte spunându-i ce aș fi vrut să-i spun și eu, cu dragoste, despre graba lui de a umple pagina de hârtie. Știam bine că, sub vraful acestor hârtii în care s-a îngropat singur, se afla un real poet. Aveam convingerea asta și sufeream cumplit, mai ales când mă anunța că voi vorbi la lansările de cărți pe care le făcea cu nemiluita, la termene chiar mai dese decât parastasele familiilor habotnice. Și – să-mi fie rușine! – am urlat la el chiar de ziua lui, când îmi propunea pentru această vitrină mai multe cărți din cele mai recent scrise sau, măcar, câteva mii de poezii... « Nouăzeci și nouă ! » – am urlat ca să-l oblig la o selecție pe care, reducându-i-o apoi la o treime, adică sunetul de diagnoză 33, să demonstrez că nu este lipsit de geniu.

Vreme de șase luni mi-a fost rușine de urlatul meu ca gest neprietenesc. Astăzi nu îmi mai este. Ba, chiar dimpotrivă : Cred ca-mi va rămâne el dator, dacă va învăța că nu orice îți trece prin minte te angajează și ca har. Am citit cele 99 de poeme selectate chiar de el și mi-am dat seama că nu este cazul nici măcar să le înjumătățesc fiindcă, așa cum am fost convins mereu, ele atestă un dăruit, original, inteligent și talentat poet.

C.L.

editie on-line www.cartesiarte.ro

Aceasta carte poate fi comandata la adresa de e-mail : nrotaru@rdslink.ro